

မိုးနဲဘားပို့ပြပါနို့လား

ပို့လေ့နဲ့ထ

“ကျွတ် ...”

စုတ်သပ်သံနှင့်အတူ လှပဖူးဝေနေသော မိန်းမလှလေး ယမုံ၏ မျက်
ခုံးနက်နက်တန်းတန်းလေးနှစ်ခု စုသွားသည် ။ မျက်ဆန်နက်နက်လေး
နှစ်ခုလည်း နီးကပ်သွားသည် ။

မကျေမနပ် မှုန်အစ်အစ် မျက်နှာလေးဖြင့် စူးစူးရဲရဲပင် ကြည့်ပစ်လို
က်သည် ။ ယမုံ၏ မကျေမနပ် အကြည့်စူးစူးကြီးကို သတိမမူမိဘဲ ခံစား
လိုက်ရသူက ရုပ်ချောချောသူတစ်ဦး။

“တစ်ဆိုင်လုံး ကုန်အောင် ဝယ်နေမှာ လား မသိဘူး။ ဘယ်က
အချောင်ထောလာတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ဝယ်နေလဲမှ မသိတာ”

စိတ်တိုတိုနှင့် သားနားမွေ့သော သူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မထော
က်ထား မညှာတာပဲ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး ဝေဖန်လိုက်ပါသည် ။ ပန်းချယ်
ရီစတိုးဆိုင်ထဲကို ယမုံရောက်နေတာ ငါးမိနစ်လောက် ရှိပြီ။ အရောင်း
စာရေးက သူမထံသို့ ယောင်လို့ တောင် လှည့်မကြည့်သေးပါ။

ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုဝယ်နေသော ခပ်မိုက်မိုက် ငနဲသားကို မျ
က်နှာချိုသွေးပြီး ရောင်းနေလေရဲ့ ၊ ယမုံကလည်း နှုတ်ခမ်းစုစု ဖူးဖူး
လေးဖြင့် ပွစိပွစိလုပ်နေပြီးမှ သူ့ကို ဒေါသမျက်ဝန်းများ နှင့် စိုက်ကြည့်
နေပါသည် ။

ထိုစဉ် သူ၏ လက်ထဲမှ ပီးချက်(စ) သစ်သီးဘူးက လွတ်ကျပြီး လိမ့်၍ ယမုံ၏ ခြေထောက်နားသို့ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာသည်။ ။

သူ၏ အကြည့်က သစ်သီးဘူးနောက် တစ်ကောက်ကောက် ပါလာသည်။ ။ လူကပါ ဘူးနောက် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည်။ ။ သူက ယမုံကို လုံးဝသတိမထားမိသေးပါ။

ယမုံကလည်း သူ၏ ခြေထောက်နားမှာ ခယဝပ်တွားနေသော သစ်သီးဘူးလေးကို ကောက်မပေးဘဲ ပေ၍ ရပ်နေသည်။ ။ ထိုသူ၏ အကြည့်က သစ်သီးဘူးလေး လဲလျောင်းနေရာနားမှာ ခြေဖမိုး ဖြူဖြူမို့မို့ ပြည့်ပြည့်လေးကို ခြုံငုံထားသော ရဲရဲနီ ဖိနပ်လေးကို စ သတိပြုမိလေသည်။ ။ သစ်သီးဘူးကို ကုန်းကောက်လိုက်ပြီး ဖိနပ်နီလေးရှင်နှင့် အလွန်နီးကပ်စွာ ကိုယ်ကို ဆန့်ခနဲ ရပ်မိသည်။ ။ လွင့်ခနဲ မြင့်မားသွားသော သူ၏ အရပ်ကို ယမုံ သတိထားမိသည်။ ။

တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် သန်မာကျစ်လျစ်သော သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ယောက်ျားပီသ တည်ကြည်သော မျက်နှာချောချောကို အနီးကပ် ပို၍ သတိပြုမိလိုက်သည်။ ။

သူက ဆတ်ခနဲ ထ, အရပ် သူ၏ အကြည့်က ယမုံ၏ မျက်နှာဆီသို့ အပြေးအလွှား ပြေးကပ်လေသည်။ ။

“ဟာ ..”

မြင့်မားထွားကျိုင်းသော ကိုလူချော၏ ရင်ထဲမှာ မြေငလျှင် တော်လဲသံတွေ ညံ့စီးသွားရပါသည်။ ။ လှသော ခြေထောက်လေးတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူက သိပ်ကိုချော၊ သိပ်ကိုလှနေတာကို တွေ့ရ၍ အံ့ဩမှ င်တက်မိနေသည်။ ။

ဖြူဖွေးနုညက်နေသော ဝင်းမွတ်မွတ် ထွတ်ထွတ်အုနေသော အသား အရေကို ပိုင်ထားသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ မည်းနက်ထူထဲသော မျက်ခုံး၊ ညိုမည်းပြီး မှောင်နေသော မျက်တောင်လှလှတွေ ဝိုင်းရံထားသော မျက်ဆန်လဲ့လဲ့၊ ဖြောင့်စင်းပြီး တန်းနေသော နှာတံမော့ပြေပြေလေး။ နီစွေးနေသော စူစူပြည့်ပြည့် နှုတ်ခမ်းလွှာလေး၊ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးဖွံ့ဖွံ့နှင့် ပြေပြစ်လွန်းသော အလှရှင်လေးကို တစ်ချက် စိုက်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ။

သူ့ကို မကြည်မလင် မှုန်မှုန်အစ်အစ် မျက်နှာလေး စုထော်ထော်နှုတ်ခမ်းလေးနှင့် မိုက်ကြည့်ကြည့်နေတာ တွေ့ရတော့ ကိုလူချော၏ နှုတ်ခမ်းက မသိမသာကွေးပြီး အပြုံးလွန့်လွန့် ဖျတ်ခနဲ လူးသွားပါတော့သည်။ ။

ယမုံက မကြည်လင်သော စိတ်နှင့် ထိုလူကို ဘုကြည့်ကြည့်နေသော်လည်း သူ၏ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ရုပ်သွင်က သူမ၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ ကြည့်ကောင်းသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ။

မြင့်မားသော အရပ်၊ ကျယ်ပြန့်သော ပခုံးနှင့် သူ၏ ကိုယ်နေဟန်ထားက ယောက်ျား ပီသမှုကို ဖော်ကျူးနေပါသည်။ ။ အသားလတ်လတ်၊ မျက်နှာ ဝင်းဝင်းမှာ သန်စွမ်းသော မျက်ခုံးနက်နက်တွေက အချင်းချင်း ထိလှမတတ်ပါ။ သူ၏ မျက်ဝန်းတွေက စူးရှတောက်ပြောင်လွန်းလှပါသည်။ ။ မျက်အိမ်မကျဉ်းမကျယ်တွေက စူးရှတောက်ပြောင် လွန်းလှပါသည်။ ။ မျက်အိမ်မကျဉ်းမကျယ်ထဲမှ စူးရှသော မျက်ဝန်းအကြည့် တစ်ချက်အဝင့်မှ ယမုံ အသည်းလေး ရုတ်တရက် ဖျပ်ဖျပ်လူးသွားပါသည်။ ။

နှာတံစင်းစင်းက အဖျားတွင် ပွသယောင်ယောင်ရှိသော်လည်း သူ၏ မျက်နှာ အနေအထားနှင့် လွန်စွာ ကြည့်ကောင်းနေပါသည်။ ။

သည် နှာဖျား အောက်မှာ တော့ ပီပြင်သေသပ်သော နှုတ်ခမ်းအစုံ က တိကျပြတ်သားမှုကို ဖော်ပြနေသည်။ ။

အရောင်းစာရေးက သူဝယ်ခြမ်းပြီးသော ပစ္စည်းများကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ် နှစ်လုံးနှင့် ထည့်ပေးသည်။ ။ ကျသင့်ငွေကို သူက ရှင်းသည်။ ။ အရောင်းစာရေးက ရှိသမျှ သွားတွေ အကုန်ဖော်ပြီး ချိုသာ ပျူငှာစွာနှင့် သူ့ကို နှုတ်ဆက်နေပါသည်။ ။

“ဟိုလူ တစ်နှင့်တစ်ထောကြီး ဝယ်နေတာနဲ့ ဟိုစာရေးရဲ့ သွားတွေ လေဖြတ်တော့မယ်”

ယမုံက မကျေမချမ်း မျက်စောင်းကို ဒက်ခနဲ အရောင်းစာရေးကို ပေးပို့လိုက်သည်။ ။

“ကဲ ... မိန်းကလေး ဘာယူမလဲ”

ထိုလူထံမှ ငွေတွေကို ပိုက်ဆံဘူးထဲသို့ ထည့်ပြီးမှ အရောင်းစာရေးက သူမဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ ။

“ဪ ... မေးဖော် ရသေးသကိုး”

မိနစ် နှစ်ဆယ်ခန့် ခြေသလုံးတောင့်အောင် ရပ်နေပြီးမှ မေးဖော်ရသော အရောင်းစာရေးကို မကျေမချမ်းနှင့် ယမုံက ကောလိုက်ပါသည်။ ။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ဆရာက ဝယ်တာများ နေလို့ ၊ ပြီးတော့ သူက အရင်ရောက်နှင့်နေလို့ ပါ”

ယမုံ၏ စူပုပ်ပုပ် မျက်နှာချောချောလေးကို ကြည့်ပြီး စာရေးက တောင်းပန်လိုက်သည်။ ။ ယမုံက ထိုလူချောထံသို့ မကျေမနပ် အကြည့်တစ်ခု ထပ်ပို့လိုက်သည်။ ။

ကိုလူချော၏ နှုတ်ခမ်းထူထူက တွန့်ခနဲ တစ်ချက်လွန်ပြီး အပြုံးငွေ့
ငွေ့ဖြင့် သူမကို တစ်ချက် စိုက်ခနဲ ကြည့်ပြီး ထွက်သွားပါသည်။ ကိုယ်
ဟန်တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် လှပလှပရှားစွာ ထွက်သွားသော သူ
ကို မကြည်ပေမယ့် မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်မိသည်။

“ကဲ ... ပြောပါ။ ဘာယူမှာ လဲ ခင်ဗျာ”

အရောင်းစာရေး၏ အနီးကပ် ထပ်၍ နှိုးဆော်သံကြားမှ လန့်လန့်ဖျ
ပ်ဖျပ်နှင့် ယမုံက သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဪ ... ဟို ... မော်တိုဗာ တစ်ဘူး၊ ကော်ဖီမိတ်(ခ) တစ်ဘူး၊ နော
က်ပြီး နက်(စ) တစ်ဘူး ပေးပါ”

အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ယမုံက ပါးစပ်ထဲ ရှိတာကို မှာ လို
က်သည်။ တကယ်တော့ ယမုံလာဝယ်တာ ကော်ဖီမိတ်(ခ) နှင့် နက်(စ)
ကော်ဖီ နှစ်ခုတည်းကိုပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမ ဟိုလူကို လိုက်ငေးမိတာ ခိုးထုပ်
ခိုးထည်နှင့် မိလိုက်သည် မို့ ရှက်၍ မဆုံးဖြတ်ပြီး ယောင်မှား၍ ပြောပြီး
တာကို ဘွာမခတ်တော့ပါ။ မှာ သည့်အတိုင်း စာရေးက တွက်ချက်ပေး
သည် ကို ကျသမျှ ငွေရှင်းလိုက်ပါသည်။

ယမုံက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကိုဆွဲပြီး စတိုးဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ အသ
င့်စောင့်နေသော စပရင်တာ နီညိုလေးပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

“ဟူး ... ဦးလေးထွန်းရေ၊ ဆိုင်မှာ ဝယ်သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ယမုံ
မှာ စောင့်နေလိုက်ရတာ ခြေကို ညောင်းနေတာပဲ”

ကားမောင်းသမားကြီးကို လှမ်းပြီး ရင်ထဲက မကျေမနပ်စိတ်ကို အ
ဆုံးသတ် အပိတ်လေးအဖြစ် ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သေးသည်။

“အေးလေ ... ယမုံပြောတော့ ဝယ်စရာ တစ်ခုနှစ်ခုပါလို့

ပြောသွားပြီး ကြာနေလို့၊ ဦးလေးထွန်းတောင် ဆိုင်ထဲ လိုက်ခဲ့မလို့ ”

“ဒေါ်ကြီးရှိန်နဲ့ ယမုံ သွားစရာ ရှိသေးတယ်၊ ဒီမှာ စောင့်နေရတာ အချိန်တွေ ကုန်နေပြီ၊ တော်ကြာ ဒေါ်ကြီးရှိန်က ကြာလို့ စိတ်ဆိုးနေရင် ခက်မယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွယ်၊ ယမုံကြောင့် နောက်ကျတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကွယ်”

မျက်ခုံးလေး အတွန့်ချိုးပြီး မျက်နှာ ရှုံ့ရှုံ့လေးဖြစ်နေရှာသော ယမုံကို အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ။

“ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ဦးလေးထွန်း ကားကို အမြန်မောင်းလိုက်မယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ မှန်တမ်းပဲ မောင်းပါ”

စတိုးဆိုင်ရှေ့မှ စပရင်တာ ကားလေး စွေ့ခနဲ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ။ ဒေါ်ကြီးရှိန်တစ်ယောက် မိမိကို စောင့်နေရ၍ စိတ်များ တိုနေပြီလားဟု ယမုံက စိုးရိမ်စွာနဲ့ တွေးနေမိပါသည်။ ။ သည် လို တွေးမိတော့ ဆိုင်တွင် ဆုံခဲ့ရသော ကိုလူချောကို ပြန်သတိရပြီး ဒေါသတွေ ထပ်တိုးလို့ ပွားရပြန်သည်။ ။

ပြည်လမ်း ခြောက်မိုင်ခွဲရှိ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲသို့ စပရင်တာ ကားလေး လိမ့်ဝင်သွားသည်။ ထုထည် ခိုင်ခံ့သော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်သည်။

ယမုံက ကားပေါ်မှ သွက်လက်စွာ ဆင်းသည်။ ဦးထွန်းက ကားပေါ် ထိုင်နေဆဲ။

“ယမုံရေ ဦးလေးထွန်း ကားပေါ်ကပဲ စောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယမုံက သွက်သွက်လေး အိမ်ထဲသို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ။ အပြင်ခန်း ဖိနပ်ချွတ်မှ ဖြတ်ပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့ လှမ်းလိုက်သည်။ ။ ကားသံကြား၍ တံခါးပေါက်ဆီသို့ ဒေါ်ကြီးရှိန်က လှမ်းအလာနှင့် တိုးလေသည်။ ။

ဒေါ်ကြီးရှိန်၏ မျက်နှာသို့ ယမုံက မဝံ့မရဲ အပြုံးလေးဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ယမုံ နောက်ကျသွားတာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မေမေကြီး၊ ဆိုင်မှာ လေ လူတစ်ယောက်က ဝယ်နေလိုက်တာ မပြီးဘူး၊ သူ စောင့်နေရတာနဲ့ နောက်ကျသွားတာပါ”

ဒေါ်ကြီးရှိန်က အပြုံးမျက်နှာနှင့် သူမကို ကြည့်နေပါသည်။ ။

“သိပ်မုန်းဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ နောက်ဝယ်သူကိုမှ အားမနာဘူး၊ ဘယ်

လိုလူမှန်း မသိပါဘူး”

မျက်နှာလေး စူပုပ်ပုပ်နှင့် ယမုံက မကျေမနပ် ပြောတုန်းပါ။

“ရပါတယ်ကွယ်၊ မေမေကြီးကလဲ သားမင်းလွင် ရောက်နေလို့ မသွားဖြစ်တော့ပါဘူး”

သည် တော့မှ ယမုံ၏ အကြည့်က ၀၀ဖိုင်ဖိုင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဥပဓိရုပ် တို့ သန့်စင်တည်ကြည်လွန်းသော အသက်ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ ဒေါ်ကြီးရှိန်ထံမှ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝေခနဲ ရောက်သွားသည် ။

ယမုံ၏ အကြည့် ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်နေသော သူ တစ်ဦးထံ ထိတွေ့ ပြေးကပ်လိုက်စဉ်မှာ ...

“ဟင် ...”

ယမုံ၏ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားသလို နှုတ်ခမ်းလှလှကလေး တွေပါ ဝိုင်းဟ သွားရပါတော့သည် ။

“အို ... သူ ... သူပါလား”

စိတ်ထဲမှ ကတုန်ကယင်ကြီး ညည်းတွားလိုက်သည် ။ သူ၏ ပြုံးစစ အကြည့်တွေကြောင့် မျက်နှာလေး ရဲသွားသလို တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူရှိန် ဖိန်း သွားပါလေတော့သည် ။ ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်း ခုန်မြည်သွားရပါ တော့သည် ။

“လာဦး၊ ယမုံကို သားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

ယမုံက ရပ်မိသည့်နေရာမှာ အမြစ်တွယ် နေသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားရန် မေ့လျော့နေသည် ။ မင်းလွင်ဆိုသော လှောင်ပြုံးပြုံးနေသော ကိုလူချော ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေသည် ။

“လာလေ ... ယမုံရဲ့ ...”

ဒေါ်ကြီးရှိန်က သူမ၏ လက်ကိုဆွဲပြီး မင်းလွင်နားဆီသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။
“မျက်နှာပူလွန်း၍ ယမုံက မျက်လွှာကိုသာ တွင် တွင် ချလိုက်သည်။”

“အမယ်လေး ရှက်လိုက်တာနော်၊ ဆိုင်တုန်းက သူမှန်းမသိလို့ ပြောခဲ့တာ၊ မေမေကြီးကို သူပြန်ပြောရင် ဒုက္ခပဲ”

စိတ်အိုက်လွန်း၍ ယမုံ၏ မျက်နှာမှာ ဇောချွေးတွေ ပြန်ပြီး ချွေးသီးလေးတွေပင် ဥနေပါသည်။

“သားရေ ... ဒီမှာ လေ ရှိန်ရှိန်ပြောပြောနေတဲ့ ယမုံဆိုတာပေါ့”

မလွဲသာ၍ မျက်လွှာကိုပင့်ပြီး သူ့ကို ကြည့်လိုက်ရပါသည်။ အပြုံးမျက်နှာပေါ်မှာ သရော်တော်တော် မျက်ဝန်းစူးစူးနှင့် တန်း၍ တိုးပါလေသည်။ ယမုံ၏ ရင်ထဲမှာ တဖျတ်ဖျတ်ခါအောင် လှုပ်ရှားသွားပေမယ့် သူ့ကို မကျေနပ်စိတ်ကလေးက ခိုးလိုးခဲ့လှပါ။

“ယမုံဆိုတဲ့ သူ့ကို မတွေ့ဖူးသေးပေမယ့် နာမည်ကတော့ ရှိန်ရှိန် စာတွေထဲမှာ ခဏခဏ ပါလို့ ရင်းနှီးပြီးသားပါ”

ဆွဲဆွဲငင်ငင် လေးနက်သော အသံနှင့် သူက ဆိုလေသည်။ ဒေါ်ကြီးရှိန်၏ မျက်နှာဝယ် အပြုံးတွေက ဝေနေသည်။ သူမ လွန်စွာ ဝမ်းသာကြည်နူးနေကြောင်း ယမုံ သိလိုက်ရပါသည်။ ယမုံမှာ လည်း ဒေါ်ကြီးရှိန် ခဏခဏ ပြောလွန်း၍ မင်းလွင်၏ အမည်ကို ရင်းနှီးပြီးသားပါ။

“ဒီမှာ လေ သားလေးမင်းလွင်က ခွင့်ရလို့ ပြန်လာတာတဲ့ ၊ ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလဲ ကြည့်ပါဦး ယမုံရယ်”

ဒေါ်ကြီးရှိန်က မင်းလွင်၏ စေတနာတွေ သိတတ်မှုတွေကြောင့် ပီတိ

ဖြာပြီး ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောနေသည် ။ မင်းလွင်၏ ပြုံးလဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ယမုံဆီမှာ သာ ဝဲနေပါသည် ။

“ဒီလောက် အများကြီး ဘာလို့ ဝယ်ခဲ့ရတာလဲကွယ်၊ ရှိန်ရှိန် စားလို့ မကုန်လို့ သူများ ပေးပစ်ရမှာ ပဲ”

“ရှိန်ရှိန်ရယ် ဒါက နည်းနည်းနောနော တန်တဲ့ ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ရှိရင်းစွဲ တန်ဖိုးထက် အများကြီးတန်တာသိလား”

“ဟင် ... ဘာပြုလို့ လဲ”

ဒေါ်ကြီးရှိန်က နားမလည်စွာနှင့် မင်းလွင်ကို ကြည့်မေးပါသည် ။

“ဒီပစ္စည်းတွေ ဝယ်နေတုန်းမှာ ကောင်မလေး ချောချောလေး တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းချည်းထိုးနေတာ ခင်ဗျ၊ မျက်နှာလေး လှသလောက် နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ဝက်ဖက်လိုစူပြီး ကျွန်တော့်ကို လှိမ့်ဆဲနေတာ၊ ဒါကြောင့် ဒီပစ္စည်းတွေက နှယ်နှယ်ရရ ဝယ်လာတာ မဟုတ်ဘူး လို့ ”

မင်းလွင်စကားကြောင့် ယမုံ၏ ရင်ထဲမှာ ဒေါသလှိုင်းတွေ ဂယက်ထန်လာသည် ။ ဒေါသငွေ့တွေ စွတ်နေသော မျက်ဝန်းလက်လက်ဖြင့် မင်းလွင်ကို တစ်ချက် ကြည့်ပစ်သည် ။

မင်းလွင်က မခွဲတရို့ ပြုံးနေသည် ။ ယမုံကို မရှုသာ မလှုပ်သာဖြစ်အောင် ကလိလိုက်ရ၍ စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးကျေနပ်နေသည် ။ ဒေါ်ကြီးရှိန်၏ ရှေ့မှာ မို့ ယမုံက ဒေါသတွေကို ဝှပ်ခနဲနေအောင် မျိုချလိုက်ရပါသည် ။

မခံသိ မခံသာ သရော်နေသည့် မျက်နှာကို ပစ်ရိုက်လိုက်ချင်စိတ်တွေကို မနည်းကြီး ထိန်းနေရပါသည် ။

“ဘယ်က မိန်းကလေးက ဒီလောက်ချောတဲ့ သားကို မျက်စောင်းထိုး
လိုက်ပါလိမ့်ကွယ်”

ဒေါ်ကြီးရှိန်က မင်းလွင်၏ မျက်နှာချောချောကို မော်ကြည့်ပြီး ကျီစ
ယ်သံနှင့် မေးလိုက်ပါသည်။ ။

“မသိပါဘူး ရှိန်ရှိန်ရယ်၊ မျက်နှာလေးက ချောသလောက် စိတ်တိုတဲ့
မိန်းကလေးကို ထပ်တွေ့ချင်ပါသေးတယ်”

မချို့မချဉ် မျက်နှာပေးနှင့် ပေါ်တင်ကြီး ရိနေသော မင်းလွင်ကို ယမုံ
က ဒေါသမျက်ဝန်းများ နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။ မေးကြောလေးတွေ
တင်းအောင် အံကိုပင် တစ်ချက် ကျစ်ခနဲမြည်အောင် ကြိတ်လိုက်ပါသ
ည်။ ။

“မေမေကြီး အပြင်မသွားတော့ဘူးဆိုရင် ယမုံ လုပ်လက်စ အလုပ်
တွေ ဆက်လုပ်ပါရစေ”

မင်းလွင်ဆိုသောသူကို မြင်ပြင်းကတ်လာသဖြင့်၊ မျက်စိထဲ ကြာကြာ
မမြင်ချင်၍ ဒေါ်ကြီးရှိန်ထံမှာ ခွင့်ပန်လိုက်ပါသည်။ ။

“အေးကွယ် သားနဲ့ စကားပြောမလို့ ယမုံ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်
လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကြီး ...”

ယမုံက ဒေါ်ကြီးရှိန်ရှေ့မို့ ယို့ယို့လေး ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ဒေါ်ကြီးရှိန်၏
အလစ်မှာ သူမကို မျက်ဝန်းတောက်တောက်ဖြင့် ကြည့်နေသော မင်းလွ
င်အား တစ်ချက်မျက်စောင်း ပစ်ခတ် ထိုးခဲ့သေးသည်။ ။ မင်းလွင်က
အပြုံးနှင့် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်မိသည်။ ။

ယမုံက သူမ၏ အခန်းထဲသို့ ရောက်တော့ အဝတ်အစား လဲလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဒေါ်ကြီးရှိန် ခိုင်းထားသော စာရင်းများကို တွက်နေသည် ။

မျက်စိရှေ့မှာ ဂဏန်းများ ယမုံ၏ အမြင်မှာ တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးသွားသည် ။ ယမုံ၏ စိတ်အလျင်က အတိတ်ဆီသို့ တလွင့်လွင့် ပြေးလွှားသွားလေသည် ။

ယမုံတွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက မွေးသမိခင်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာသည် ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ယမုံက ဖခင်၏ အရိပ်အာဝါသတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရပါသည် ။ ယခင်က မိတဆိုးလေး ယမုံကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့သည် ။

သမီးလေး စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်မှာ ကို လွန်စွာ စိုးရိမ်သဖြင့် အရွယ်ရှိပေမယ့် နောက်ထပ် အိမ်ထောင်မထူခဲ့ပါ။ တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူဆိုတာ ဦးသိန်းစံနှင့် လုံးဝ မစပ်အပ်သော အကြောင်းပါ။

သမီးလေး၏ ဝေယျာဝစ္စများ တွင် သာ သူ၏ ဘဝကို မြှုပ်နှံခဲ့ပါသည် ။ သမီးငယ်အပေါ် အဖေလိုတစ်မျိုး အမေလိုတစ်မျိုး မေတ္တာတွေ အနန္တဖြင့် ပုံအောပြီး ပေးအပ်ခဲ့ပါသည် ။

သမီးလေး ယမုံ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်ပြီး ယမုံ ဆယ်တန်း

အောင်သည့် လမှာ ပင် ရုတ်တရက် ဦးသိန်းစံက နှလုံးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေသည်။ ။

ဦးသိန်းစံ၏ နာရေးကိစ္စဖြစ်နေစဉ်တွင် သူနှင့် ရင်းနှီးသော မုဆိုးမသူဌေးမကြီး ဒေါ်ကြီးရှိန်က ယမုံထံရောက်လာပါသည်။ ။ အားကိုးရာမဲ့ ယမုံလေးကို သနားကရုဏာ သက်မိသည်။ ။

ဒေါ်ကြီးရှိန်က ယမုံ၏ ရိုးသား သန့်စင်သော အသွင်ကို မြင်ပြီး ချစ်ခင်သွားသည်။ ။ သူ့ထံတွင် သနား၍ ခေါ်ထားလိုသော်လည်း ယမုံက လက်မခံပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ဒေါ်ကြီးရှိန်က ယမုံကို သူမတွင် လူယုံတစ်ယောက်လိုကြောင်း ယမုံကို မြင်မြင်ချင်း ဦးသိန်းစံ သမီးမို့ ဦးသိန်းစံလိုတည်ကြည် ကတိတည်သည် ဟု သူမယုံကြည်သည် ဟု ပြောသည်။ ။ ဒါကြောင့် ယမုံအား သူမ၏ လူယုံအဖြစ် လခစား ခန့်လိုကြောင်း ပြောသည်။ ။

သည် တော့မှ မာနခဲလေး ယမုံက ဒေါ်ကြီးရှိန်၏ ကမ်းလှမ်းမှုကို လက်ခံသည်။ ။ ဒေါ်ကြီးရှိန်က သူမ၏ အိမ်တွင် ပါ အပြီးလိုက်နေရမည်ကို ပြောသဖြင့် ယမုံလိုက်ခဲ့ရပါသည်။ ။

ဒေါ်ကြီးရှိန်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း မှန်သမျှကို ယမုံကပါဝင် ကူညီရသည်။ ။ ဒေါ်ကြီးရှိန်၏ လူယုံအဖြစ် သိန်းပေါင်းများ စွာသော ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ချုပ်ကိုင်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးနေရလေသည်။ ။

ရိုးသား လိမ္မာ ယဉ်ကျေး၊ သိမ်မွေ့သော ယမုံကို ဒေါ်ကြီးရှိန်က တစ်စတစ်စနှင့် သံယောဇဉ်တွေ ငြိတွယ်နေလေသည်။ ။ လစာအပြင် စေတနာတွေ လွန်ကဲပြီး ဒေါ်ကြီးရှိန်က သူမအပေါ် ခြွေခဲ့သည်။ ။

ကြာတော့ စေတနာ ရက်ရောလွန်းသော ဒေါ်ကြီးရှိန်၏ စိတ်ကို ယမုံအံ့ဩစွာ သိရှိ နားလည်ခဲ့ရပါသည်။ ။ စိတ်ထားမွန်မြတ်သော ဒေါ်ကြီးရှိ

န်နှင့် သွေးသား မတော်စပ်သော်လည်း မိခင်ရင်းတမျှ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရလေသည်။ ။

ဒေါ်ကြီးရှိန် ဘဝတွင် အစစအရာရာ ပြည့်စုံပြည့်လျှမ်းပေမယ့် သားသမီးရတနာ ဆင်းရဲနွမ်းပါး ရှာသည် ကို ယမုံ သိခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒေါ်ကြီးရှိန်တွင် သူ၏ မိတ်ဆွေထံမှ တောင်းယူမွေးစားခဲ့သော ကိတ္တိမသား မင်းလွင်ဆိုတာ ရှိခဲ့တာ သည် အိမ်ရောက်ပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဘဲ သိခဲ့ရလေသည်။ ။

မင်းလွင်သည် အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရပြီး ယခုနယ်တွင် အလုပ်လုပ်နေကြောင်းကိုပါ ယမုံ သိခဲ့ရသည်။ ။ ဒေါ်ကြီးရှိန်က သူ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဦးဆောင်ပြီး မင်းလွင်ကလည်း မိခင် ဖခင်ရင်းတွေနှင့် ဒေါ်ကြီးရှိန်ကို သူ့အားသူကိုး သူ့လုပ်အားနှင့်ပဲ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပါရစေဟု ခွင့်ပန်ပြီး အစိုးရဝန်ထမ်းလုပ်ခဲ့သည်။ ။

မင်းလွင်အား သား အရင်းတမျှ ချစ်ခင်သော ဒေါ်ကြီးရှိန်သည် မင်းလွင်၏ အလိုကိုလိုက်ခဲ့ရလေသည်။ ။ ဆယ်နှစ်နှစ်သား ကတည်းက သူမ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ။ မငြိုမငြင် လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်ဝကုလုံစွာ မင်းလွင်အား ထားခဲ့ပါသည်။ ။

မင်းလွင်ကလည်း အမေအရင်း မဟုတ်သော ဒေါ်ကြီးရှိန်ကို မိခင်ရင်းတမျှ ချစ်ရှာပါသည်။ ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရှိန်ရှိန်ဟု ခေါ်ခဲ့သည်။ ။ ဤသို့ ခေါ်သည် ကို ဒေါ်ကြီးရှိန်က နှစ်ခြိုက်စွာ ခံယူပါသည်။ ။

မင်းလွင်ကို အမြဲတမ်း ခွင့်လွှတ်ပြီးလေးနှင့် ချစ်ခင်ခဲ့သည် သာ။ ။ မင်းလွင် ပြောလျှင် ဒေါ်ကြီးရှိန် အားလုံး အကောင်းမြင်သည်။ ။ အကောင်းထင်သည်။ ။ မင်းလွင်က ဖြူဆိုလျှင် သူမက ဖြူရန်အသင့်။ မင်းလွင်က မည်းဆိုလျှင် မည်းရန် စိတ်မနူး။ ။

သည်းသည်းလှုပ် ငုံထားမတတ် မင်းလွင်ကို ဒေါ်ကြီးရှိန် ချစ်လွန်းရှာပါသည်။ ။ ဘယ်ဘဝ ရေစက်ကြောင့်မှန်း မသိ။ သားအရင်း ရှိခဲ့လျှင်တောင် သည် လောက် ချစ်လေမည်လား မဆိုနိုင်။

မင်းလွင်၏ အကြောင်းတွေကို သိခဲ့သော်လည်း ယမုံသည် ဒေါ်ကြီးရှိန်ထံမှ မင်းလွင်၏ ဓာတ်ပုံကို တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ဖူးပါ။ ဓာတ်ပုံတောင်ကြည့်ရ ကောင်းလည်း စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပါ။

ဒေါ်ကြီးရှိန်က အခွင့်အရေး ပေးသော်လည်း ယမုံက ကိုယ်နှင့် မဆိုင်သော ကိစ္စကို စပ်စပ်စုစု မလုပ်တတ်ပါ။ အိုကြီးအိုမ ဖြစ်နေသော မိခင်အနား မနေဘဲ အဝေးမှာ သွား၍ အလုပ်လုပ်နေသော မင်းလွင်ကို မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးခင်ကတည်းက မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။ ။

ယခု နံနက် မိနီမားကတ်မှာ ဆုံခဲ့စဉ်ကလည်း မင်းလွင်မှန်း မသိ၍ သူမ ရန်ထောင်ခဲ့ပါသေးသည်။ ။ ပြန်တွေးမိတော့ ဒေါ်ကြီးရှိန်ကိုပင် အားနာမိသည်။ ။ သူမအပေါ် မိခင်ရင်းတမျှ ကောင်းလွန်းသော ဒေါ်ကြီးရှိန်၏ သားကို သူမ ရန်ထောင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မင်းလွင်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရမှာ ကိုလည်း လွန်စွာ မျက်နှာပူနေမိသည်။ ။ တွေးရင်းနှင့် ချောမွေ့ခဲ့ညားသော မင်းလွင်၏ ရုပ်လွှာက သူမ၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ တွဲလွဲခဲ့လှသည်။ ။

ဝတ်စားတာကအစ ခေတ်မီမီ စတိုင်ကျကျမို့ မြင်သူတိုင်းငေးလောက်တဲ့ ရုပ်ရှည် ရူပကာကို ပိုင်ဆိုင်ထားလေသည်။ ။ စိတ်ထဲက မကျေမနပ် စိတ် ရှိရင်းစွဲ ရှိခဲ့သည့်ကြားမှ မင်းလွင်အား ယမုံက စိတ်ဝင်တစားလေး ရှိသွားလေသည်။ ။

မင်းလွင်နှင့် လုံးဝ မပတ်သက်အောင် ကြိုးစားနေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီ သားရေဂျာကင်နှင့် ရေဘင်မျက်မှန်ကို သား
နားစွာ တပ်ဆင်ထားသော မင်းလွင်၏ စွဲမက်စရာ ရုပ်သွင်က ရုတ်တရ
က် မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ လွှမ်းသွားသည်။ ။

ခန့်ခန့်ထည်ထည်ကြီးနှင့် သားနားသော မင်းလွင်၏ အကြည့်တွေ
ကို စူးရှစွာ သူမသို့ လာရောက် ထိမှန်နေမှန်းကိုတော့ ယမုံသိပါသည်။ ။

သည် အကြည့် စူးစူးကြောင့် ယမုံသည် သည်းလွှာနုနုမှာ လှိုင်းဂယ
က်လေး ပွက်ခဲ့သည် ဘဲ။

★